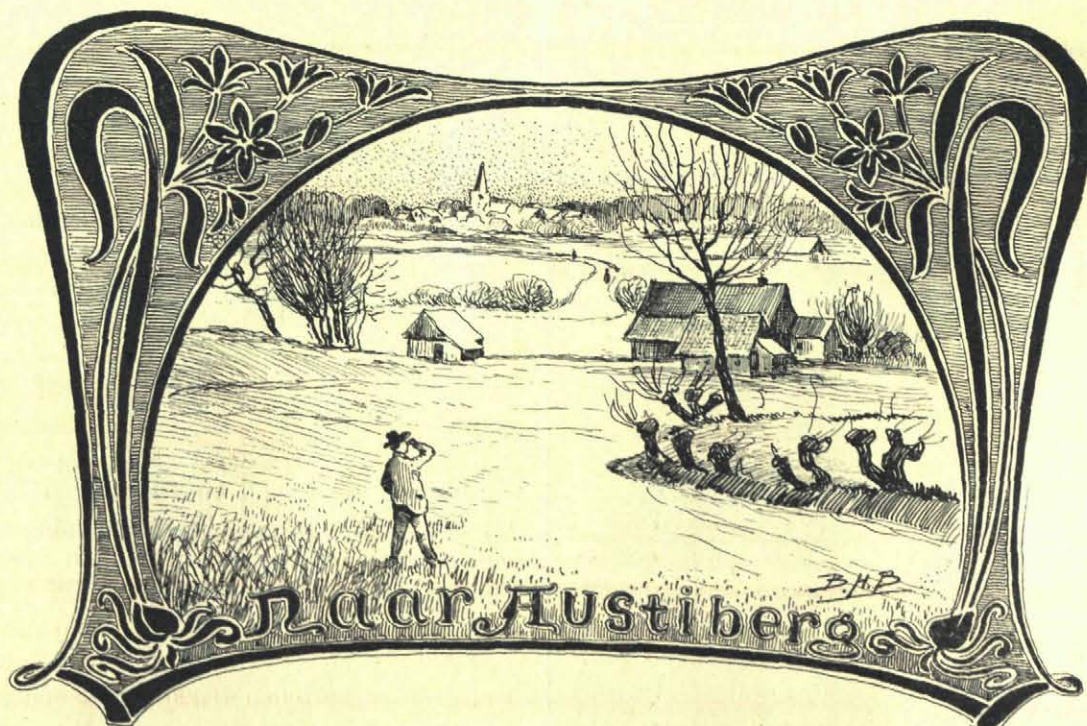

Wij hadden dan afgesproken Woensdag 25 Maart naar Austiberg te gaan.

Wij, dat waren de teekenaar Bolink uit Enschedé en ik.

Wij zouden elkaar tegenkomen op den straatweg een half uur buiten Denekamp. En zoo geschiedde.

De morgen was donker en 't stond naar regen. Maar de wind bleef stokstijf uit het Z.O. komen, zoodat alle hoop op een goeden dag nog niet vervlogen was.

Nog was het geen half tien, of sterker werd de wind en joeg de waternevelen ver weg naar het koude Noorden!

En heerlijk straalde de zonne en frisch blonk het jonge groen. En toen we samen den straatweg af den zandweg op fietsten, was het in de luwte van een boschje bepaald warm geworden.

Het was heerlijk weer voor de meezen, die het uitgilden van pret, — voor het winterkoninkje, dat met trillende vlerkjes op een wilgetak zat zijn vlugge trillers uit te jubelen. Zeker rook het den heerlijken geur, die uit de bloeiende katjes steeg naar omhoog.

Het was heerlijk weer voor de bloempjes, die allerwegen opdoken en aan den wegkant o zoo graag wilden bloeien en geuren, om toch te laten zien, dat het waarlijk Lente was.

Langs de vruchtbare walletjes het Muskuskruid, met in het vierkante groene kopje de gele stipjes als teeken van bloei.

Tusschen het hakhout de witte bloempjes van Klaverzuring, mooi rood-blauw geaderd.

Beide bloempjes zijn een nadere kennismaking waard. Vooral de wortelstokjes en de blaadjes zijn

bijzonder mooi. Het Muskuskruid geurde dien morgen ongewoon sterk, hoewel juist niet aangenaam. Dan rook de Gagel, de Myrica, pittiger, de Gagel met zijn roodbruine en gele katjes, die een groene wolk van stuifmeel gaven. Een paar van deze takjes gestoken tusschen een bouquet Anemonen maakt een verrassend effect. Toen wij later de blauwe Maagdepalm vonden en die tusschen de bruingele Gagel schikten, was de tweede schakeering nog mooier dan de eerste.

Hooger klimt en warmer schijnt de zon!

De kleine Veronica-bloempjes openen zich wijd. De Veldbies schudt het stuifmeel uit en de wind draagt het naar de wijd uitgespreide stempels. De bijen gonzen over de wilgen en van deze naar de anemonen. Ook het Speenkruid krijgt op haar dringende uitnoodiging bezoek: het blinkt en geurt, dat geen buffetjuffrouw het haar zou verbeteren.

Thans begon de weg danig te klimmen; het pad ging bergop.

Daar lag op de helling een boerenwoning met schuren en stallen, omgeven met hooge eiken. „Wat een mooi gezicht“, roept de teekenaar uit, „dat moet ik schetsen!“ Hij zet zijn fiets tegen een boom, haalt schetsboek en potlood voor den dag, gaat zitten op een eikenwortel en teekent.

Het is een last, een fiets bij je te hebben als je ze niet gebruiken kunt. Daarom ging ik naar 't woonhuis, het grootste der gebouwen. De hond had reeds eenigen tijd geblaft en toen ik dan ook bij de voordeur kwam, stond daar het zoontje des huizes, in het blauw-gestreepte boezeroen, de zware zilveren ketting op het geruite vest, dat mij na

wederzijdschen groet vroeg, of de „Meester an 't bloemen zeuken“ was. Ik antwoordde: „Juist geraden, Jensken. Maar ik ben er niet alleen, maar ook nog een uit de stad, en wij wilden graag de fietsen hier ergens heen zetten.“ „O, jao, dat doot mer, met dè dinger kōj hier op 'n berg nig good geworren, in de „schop“ is ja plaats genōg“, was het gediensstige wederwoord. De fietsen werden gehaald, in de „schop“ (schuur) gezet en deze met een „krop“ (wervel) gesloten. Gesloten is eigenlijk het rechte woord niet: een krop verhindert alleen dat de deur niet terugloopt of door den wind loswaait. Deze sluiting geeft nochtans voldoende zekerheid omtrent de veiligheid onzer eigendommen, want buiten eenige kerkgangers komt hier niemand langs.

Zoo'n „schop“ is gewoonlijk van ruwe planken in een geslagen en met stroo gedekt. Zij wordt gebezigd voor het bergen van wagen en ploeg, schadden (brandplagen) en hooi. Gewoonlijk kan men aan den binnenkant van het dak er een nest van den winterkoning vinden. Ditmaal had klein Jantje het echter

prettiger gevonden zijn woontente op te slaan in een hoop boonenstokken, die met ranken en al tegen een appelboom leunden. Het kunstige nest van mos en veertjes en met een kap gedekt op manshoogte van den grond, was geheel met de bruinzwarte boonenranken omvlochten, zoodat het hoogst moeilijk te vinden was.

Terwijl Bolink nog steeds zat te teekenen, doorkruiste ik een boschje langs den oever van een beekje. Ik vond er Maagdepalm volop bloeien, naast

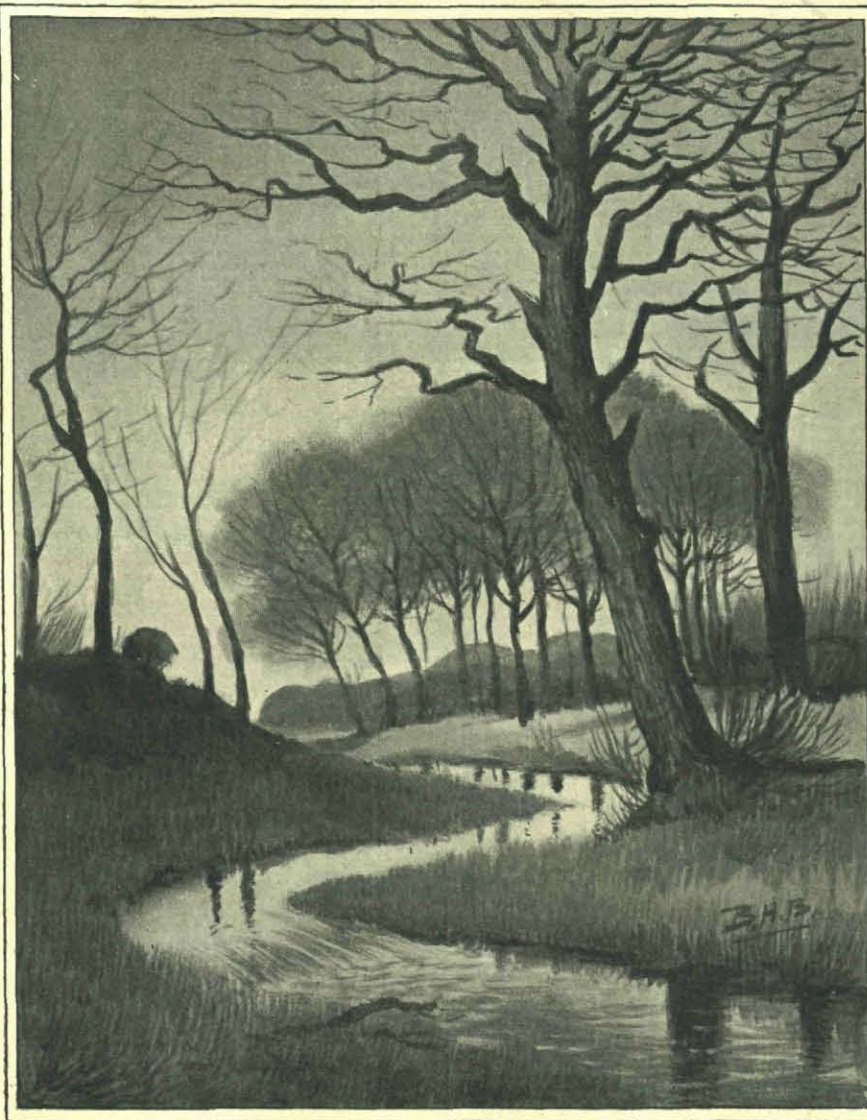
Klaverzuring en Anemonen; langs het beekje Goudveil en Pellia, dat mooie Levermosje (zie bl. 119 van de Flora van H. en T.) en last not least de Geelster. Ik ga naar den teekenaar en als deze klaar is, gaan wij samen van de mooie planten genieten, waarvan enkele polletjes worden uitgestoken, die in de groene bus verdwijnen.

Wij gaan het beekje langs stroomopwaarts. De oevers aan weerskanten zijn moerassig. Het water is helder en vormt een watervalletje. Het moet

dit voorjaar aardig overstroomd hebben, want heele bundels dor gras en russchen zijn voor een elzestruikje samengedreven.

Hoe verder we komen, hoe heuvelachtiger het land aan weerszijden, hoe dieper het dal. Om den voet van eenige hoge eiken wringt zich het beekje hoogerop onder varenstruiken door en verdwijnt om den hoek.

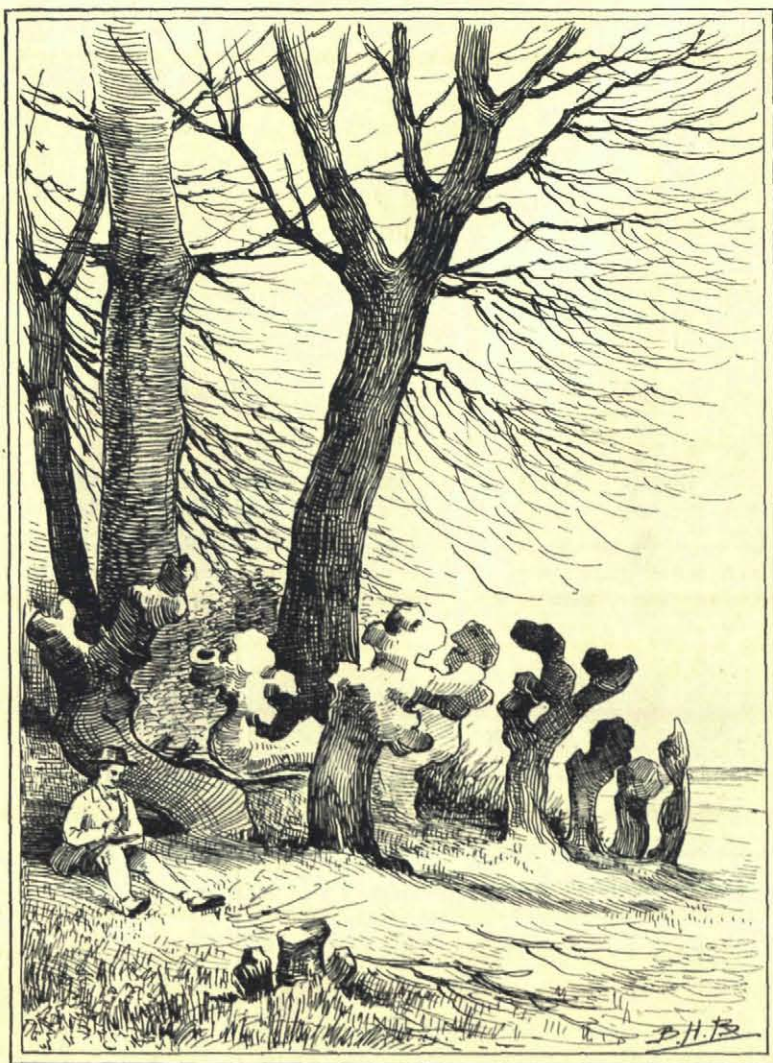
Mijn metgezel is een en al bewondering voor het mooie hoekje. En als hij het wil gaan schetsen, het bekoorlijke dal-gezicht en ziet naar een zitplaatsje, wordt hij verschrikt door de gedrochten die links hoogerop staan, die als

De Beek in 't dal.

met reuzenknuisten den indringer dreigen, die 't wagen mocht te treden in het heiligdom van 't dal. 't Zijn werkelijk vervaarlijke dingen, bij manelicht tenminste, die knot-eiken en knot-essen, twee tot drie Meter hoog en met twee man nauwelijks te omarmen. „Stobbens“ zegt het volk tegen die verbazend dikke oude tronken, sommige hol, andere half gevallen of gescheurd maar nog levend en telken jare nieuwe loten drijvend.

De schrik van mijn vriend maakte spoedig plaats

„Stubbens”.

voor bewondering en van hier tot schetsen ligt voor den kunstenaar een korte weg.

Om niet heelenal ons doel te missen, n.l. den Austieberg te beklimmen, moest het mooie dalgezicht voorloopig maar ongeteekend blijven, want het was al lang middag geweest. Wij gingen daarom tusschen de voren der roggeakkers naar boven en kwamen voorbij een boschje waaruit de blauwe Maagdepalm en de witte Anemoon ons van verre al tegenblonken. Met moeite kwamen wij door het hakhout henen. Sleedoorns en bramen beletten ons als om strijd het indringen. Maar dóór kwamen wij er en we stonden op een met heide en dor gras bedekten grond. Twee patrijzen vlogen bij onze nadering op uit de lange heide, waaronder een mossoort welig groeide. Een citroentje zwenkte tusschen de Rhamnusstruiken. De bladeren van Valeriaan en Barbarea hieven zich op uit het slijk eener bron die op deze hoogte ontspringt. Steil glooit de helling naar den kant van Denekamp welks toren en huizengroep goed zichtbaar is.

Daarachter zien we zelfs Nordhorn liggen met een 5-tal schoorsteenen, teekenen der Nijverheid. Links is het hoge Borchbosch met de Dinkel. De landwegen slingeren zich tusschen de groenende akkers door. De vrouw op het pad is een poppig figuurtje, dat traag beweegt als de wijzers van een uurwerk. En over de zachte kleuren van dit lieflijk tafereel, goot de voorjaarszon een nog zachter licht.

De terugweg namen we boogvormig door wat akkermaalshout, dat in een breede strook over den berg liepen waar ik wist dat de Bosch-Geelster stond. Toen ik mijn vriend Bolink er één gewezen had, vond hij zelf duizenden van die smalle, lintvormige bladen, eigenaardig van boven toegenepen. In bloei waren er echter weinig. Het schijnt, dat één broedbolletje verscheidene jaren, wellicht zeker een tiental noodig heeft om in bloei te komen. 't Is dan ook geen kleinigheid om een bloemstengel met zoovele bloemen voort te brengen! En dat al in midden Maart. Zie het afgebeelde exemplaar, dat denzelfden middag kersverschetekendis. (Zie pag. 226.)

Daar moet ze zeker wel lang voor gegaard en gespaard hebben om het van broedbolletje, dat niet grooter is dan een speldeknoop, tot zoo'n hoogte te brengen. Het moet liggen aan het verbaasd aantal, 10—20, klisters, die men onder elk volwasen bol kan vinden, dat de plant daarin zoo'n menigte voorkomt. Hoe die door den grond vervoerd worden blijft een raadsel. Tusschen de haren van mollen en veldmuizen zullen ze misschien verplaatst worden!

Een zeldzaamheid kwam verleden jaar met zoo'n klister voor. Daar was een gegroeid in de oksel van het schutblad, op den aard zooals bij 't speenkruid en lelie's gebeurt. Tot nu toe heb ik naar deze rariteit tevergeefs gezocht.

Zoo waren we weer in het dal gekomen waar zonder dichterlijke overdrijving Poot kon gezongen hebben van „koeien, die in een bochtig dal staan loeien.”

Er was echter geen dichter hier aanwezig, wel een schilder. En daar er nog juist tijd genoeg was om het even te schetsen, kunnen wij het, zonder verdere beschrijving, aan den lezer de besli-sing laten of het al dan niet de moeite waard is geweest.

Was het twee maanden later gebeurd, dan zoudt gij hebben kunnen zien hoeveel Salomonszegels, gele Doovenetels, Boschwederikjes en bittere Cardamine's dit dal opsieren, thans moet gij de

teekening er maar in gedachten mee illustreeren.

De avond daalde. Wij snuffelden het dal door op de boerderij aan. In de luwte van een half verrotte wilg stonden bloeiende Pinksterbloemen en Wollegras. Op een walletje Groot-Hoefblad en zoo'n kleine Veronica.

Wij haalden onze fietsen, het boerenzoontje ging weetgierig naar onze „bleumkes“ kijken en in vlugge vaart ging het op Denekamp aan.

Onze excursie naar den „Alt-Steden“ berg had ons veel genot verschaft.

Denekamp.

J. B. BERNINK.

VOORJAAR.

„Heer wind, wat zijt gij onbeleefd,
Gij blaast, dat er mijn huis van beeft!“

Zoo zou ik haast Gouverneur nazingen in mijn huis, dat terdege blootgesteld is aan den wind.

Maar als ik naar buiten ga, dan zie ik wat de wind rondom mijn huis volbrengt.

Groote schoonmaak houdt hij vóór Paschen!

Uit de oude linden komt al het doode hout los; lucht komt er in het fijne takkenstelsel, lucht en ruimte voor nieuwe loten; licht en ruimte

voor het ontbotten der knoppen in voorjaarszon.

Onder de hooge populieren ligt het vol met de gele, geringde, nog taaie, doode takjes; de kruinen zwiepen onrustbarend heên en weer en een enkele spreek zit in de allerhoogste top te schommelen en te balanceeren op acrobatische wijze.

Onbeleefd de wind, als hij vlak langs je heen snijdt om de hoek van het huis, koud en guur; maar daar stoort hij zich niet aan, hij doet gezond, heilzaam werk; het oude, het dorre moet weggevaagd — desnoods gekraakt, gescheurd — onbuigzaam, onmeêdoogend doet hij zijn werk, zijn nuttig verlossingswerk, opdat het jong, het wachtend leven kan ontspruiten.

En dan de regens, de kletsregens der laatste dagen, die de gronden drenkten, de worteltjes nieuwe levenssappen toezonden. Bij den dag wordt alles groener; één dag zonneschijn, warme verkwikkende lentezon en het voorjaarsgroen springt uit de botten.

Zoover ik zien kan in de verte, overal is er reeds een eerst lentewaasje.

De groote kastanjelaan teekent geheel groen af, enkele boomen zijn al haast volkomen uit.

Achter dit groen steekt de oude, St. Vitustoren van Naarden's kerk als historische achtergrond af.

De pruimeboomen staan wit-bebloesemd tegen het jonge wilgenloof uit; verderop bloeien de roze perzikken en enkele grootbloemige perebloesems.

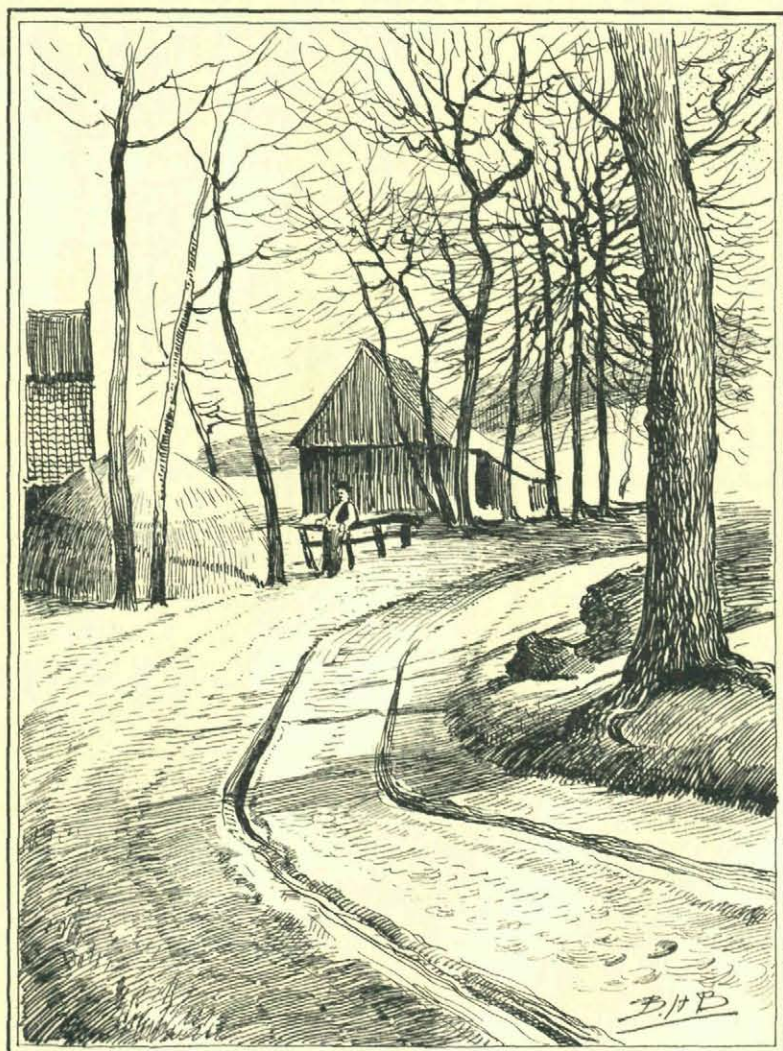
Velden vol gezond blauw-achtig groen winterkoren en weilanden, waarin de talloze molshoopen geslecht zijn, staan nu vol madeliefjes; één zonnestraaltje en ook zij kruipen uit hun rose kraagje te voorschijn.

De vroege voorjaarsdagen brachten ook de lentebloemen vroeger dan anders, zoodat tegelijk bloeien om huis heerlijke bossen goudgele narcissen in allerlei soorten; roode en gele tulpen, die kleur aanbrengen, witte primulas en violen, welriekende muurbloemen en wilde viooltjes.

Forsch staan de planten der irissen, spireas, pioenrozen, akeleien, dornicums, heel de heerlijke bent der overblijvende bloeiende planten, die telken jare zoo trouw wederkeeren en zoo weinig zorg behoeven.

Nog een groot aantal, als lelies, chrysanthen, lelietjes der dalen werken zich overal uit den grond, haast iedere dag een nieuwe ontdekking.

Op de akkers rondom is men druk in de weer; het veld is terdege bewerkt, want er komen teelt planten in, de zoogenaamde „moederplanten“ worden hier uitgezet voor de zaadcultuur der beetwortelen

De „schop“. (Zie pag. 223.)